

3. skřítek se jmenoval Max...

... a zrovna vyráběl plachetnici. Stěžeň měl, ale musel ještě ušít plachtu. Chtěl být do večera hotový, jenže ho už bolela záda. Potřeboval se trochu protáhnout.

Max si vždycky nejlépe odpočinul při bruslení. To byl ten nejkrásnější sport, jaký si dokázal představit. Ze skříně v předsíni vyndal brusle a vydal se k jezeru. Nacházelo se uprostřed lesa a jeho hladina byla již několik dní pokrytá silnou vrstvou ledu.

Max zdaleky viděl, že u zamrzlé plochy někdo stojí. Postava nebyla o moc větší než skřítek. Poznal, že je to víla. Jmenovala se Sabina. Byla ještě hodně mladá, v lese prožívala svou první zimu. Max se k ní rozběhl. „Ahoj, Sabino,“ pozdravil, „co říkáš na ledové jezero?“

„V létě se mi líbí víc,“ vzdychla Sabina.

„Ale proč?“ zeptal se Max. „Zamrzlá hladina přece vypadá moc hezky.“

Sabina vzdychla ještě jednou. „Jenže mě strašně zebou nohy. V létě na vodě můžu tancovat, ale teď v zimě se bojím, že mi na ledě úplně umrznou prsty na nohou.“

„Měla bys vyzkoušet brusle,“ prohlásil Max. „V nich určitě dokážeš tancovat i na ledě. Podívej, ukážu ti to!“

Rychle si obul své brusle a vyjel na jezero. Vykroužil elegantní oblouk, pak další a ještě jeden. Vyskočil do vzduchu, udělal otočku a dopadl zpátky na led.

Sabina udiveně přihlížela. „Půjčil bys mi ty brusle?“ zeptala se, když se skřítek vrátil ke břehu. „Ráda bych je vyzkoušela!“

„Ale jistě, proč ne,“ souhlasil Max. „Uvidíš, že se na ledě tancuje stejně dobře jako na vodě.“

Sabina se okamžitě vydala na jezero. Bruslení jí šlo docela dobře a ani jednou nespadla. Nejraději by brusle nesundala z nohou.

„Klidně si je nech,“ navrhl skřítek. „Máme jich ve skříně dost. Teď už musím zpátky, ale zítra přijdu zas...“

„Děkuji!“ zavolala Sabina. „Zítra si spolu na ledě zatancujeme!“
Max už se moc těšil.

Do Vánoc už zbývalo jen dvacet jedna dní.

